

Novice z Duplice

LETNIK III, ŠTEVILKA I

DECEMBER 2016

ŠOLSKO
GLASILO
OSNOVNE
ŠOLE
MARIJE
VERE
KAMNIK

K

A

Z

A

L

O

6 Savudrija 2016

9 Malo zgodovine nam ne bo škodilo

10 Prijatelji ti vedno priskočijo na pomoč

12 Športni dan v Podgorju

13 Likovna kolonija: Fiesa

14 Vse že diši po jeseni

16 Sprejem prvošolcev v šolsko skupnost

18 Ekskurzija za devetošolce

19 Laž

20 Kakšen je zame boljši svet? Svet, ki si ga želim

22 Naši učenci v vlogi učiteljev

23 Veronikin tek

24 Uspešni športniki na OŠ Marije Vere

31 Srce pogreša dom

32 Salzburg in rudnik soli v Halleinu

33 Moj dom je zdaj v Sloveniji

34 Kulturni dan: Ogled predstave Tesla

36 Prvi razredi o počutju v šoli

37 Srce pogreša dom

38 Likovna kolonija za 7. razred

39 Tradicionalni slovenski zajtrk

40 Slavnostni teden ob 30-letnici Osnovne šole Marije Vere

41 30 let Osnovne šole Marije Vere

42 Podelitev priznanj in otvoritev razstave mednarodnega natečaja »Na odru«

Maj Mirnik, 7. c

K

A

Z

A

L

O

44 Proslava ob 30. obletnici Osnovne šole Marije Vere

47 Srečanje osnovnošolskih raziskovalcev ob 30-letnici OŠ Marije Vere

48 Lana Vuga: Šola

49 Športni novinar na obisku

52 Dobrodelni božično-novoletni koncert Sij zimskega večera na OŠ Marije Vere

54 Pesem morja

56 Biatlon: Pokljuka 2016

57 Športni dan od A do Ž;
7. razred

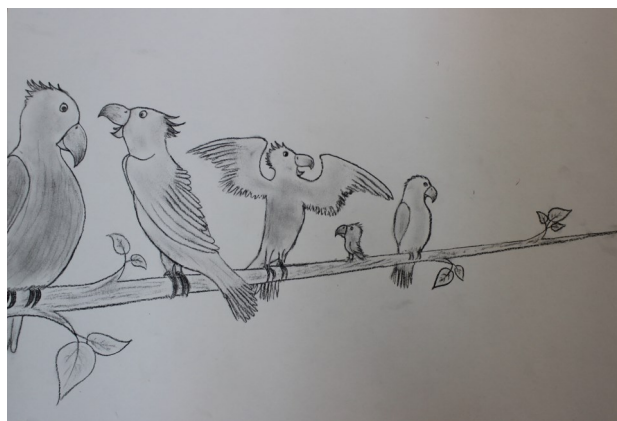
58 Možiček

60 Le kaj mi bo prinesel Božiček?

Ana Lucija Čuk, 9. b

61 Proslava ob dnevu samostojnosti in enotnosti z Vroč župo

62 Kaj je domovina? Srce pogreša dom

Avtorica ilustracije:

Nina Grebenc, 9. b

(mentorica: Irena Zagožen)

UVODNIK

Nagovor ravnateljice

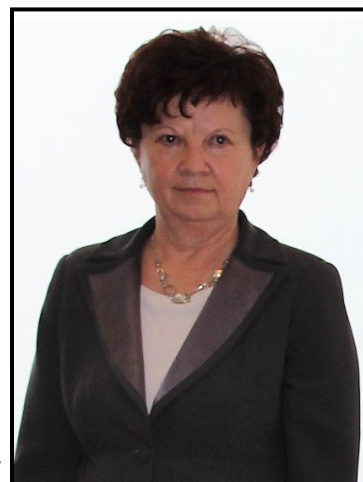
Spoštovani učenci, učitelji in starši!

Pred vami je ponovno nova številka šolskega glasila Novice z Duplice. Imela sem ta privilegij, da sem bila med prvimi, ki so ga prebrali. Ponosna sem na naše učence. Prepričana sem, da bo kdo med njimi čez nekaj let uspešen novinar, nekdo drug pa pisatelj ali pesnik. Pomembno je, da imajo učenci že v osnovni šoli priložnost, da se preizkusijo v dejavnosti, ki bo nekoč njihov poklic. Pestra vsebina pa razkriva, koliko se samo v štirih mesecih dogaja in doživi v šoli.

Iztekajoče se leto 2016 si bomo tudi po zaslugi tega glasila zapomnili po lepih doživetjih, nepozabnih dogodkih in številnih dosežkih naših učencev in učiteljev. Leto 2017 pa je živo v naših pričakovanjih. Le od nas samih je odvisno, kakšno bo ... Želim vam drznih načrtov in naj vam jih prihajajoče leto v kar največji meri izpolni.

Naj božično-novoletni prazniki dišijo po cimetovih piškotih, leto 2017 pa naj bo radostno, ustvarjalno in mirno.

Violeta Vodlan, ravnateljica

Avtorica ilustracije:
Zala Bogataj, 9. a
(mentorica: Irena Zagožen)

ŠE NEKAJ BESED S STRANI ŠOLSKIH NOVINARJEV

Tudi šolski novinarji vam želimo lep in ljubezni poln božič (tako kot nam Lana sporoča v spodnji pesmi) ter srečno, veselo, zdravo in uspešno leto 2017.

**Šolski novinarji z mentoricama
Vanjo Hočevnar in Mojco Fuchs Lukežič**

Lana Vuga

Božič

Ko hodim po mestu
so lučke prižgane,
po vroči čokoladi
so vonjave mi znane.

Lepota je zimska,
ker sneg se blešči.
Božična se pesem
po radiu vrti.

A najlepše za božič
družine je čar,
za to od vsega
mi najbolj je mar.

***Avtorica ilustracije: Leja Berlec, 9. a
(mentorica: Irena Zagožen)***

SAVUDRIJA 2016

Tako kot vsako leto so šli tudi letošnji petošolci v šolo v naravi v Savudrijo. V 5. a sem povprašal, kako so se imeli ...

»V Savudriji mi je bilo zelo všeč, ker smo veliko plavalili in imeli zabavo.«

V Savudriji mi je bilo lepo. Malo mi je bilo dolgčas. Hrana je bila dobra. Vsak dan smo se kopali. Všeč mi je bilo to, da popoldne nismo bili dolgo v sobah. Sobe so mi bile všeč. Najbolj mi je bilo všeč zvečer v sobah, ker smo igrali karte, si govorili grozljivke, se smejali in tako dalje. In v vodi se nismo smeli potunkati in to mi ni bilo ravno všeč, a zajtrk je bil vsako jutro dober.

Miloš

V Savudriji mi je bilo zelo lepo in zabavno. Videli smo veliko veveric in iz naše sobe je bil razgled na morje. Tudi hrana je bila zelo dobra. Vesela sem bila, da sem osvojila srebrnega delfina.

Živa

V Savudriji mi ni bilo všeč zato, ker je zmanjkalo ključev za sobe in so nas učiteljice razdelile v sobe. In še zgodaj smo vstajali. Je bila pa dobra hrana. In vesel sem bil, da sem dobil bronastega delfinčka.

David

V Savudriji mi je bilo zelo všeč, ker smo zelo veliko plavalili. Ni mi bilo všeč, ker smo plavalili med medu-zami. Najbolj mi je bila všeč dobra žurka in ko smo osvojili delfinčke. In tudi hrana je bila zelo dobra. Imeli smo zelo lep pogled iz sobe in zunaj smo videli veliko veveric.

Nika

V Savudriji mi je bilo všeč, ker smo veliko plavalili in imeli zabavo. Jedli smo tudi sladoled, ki je bil zelo dober. Ni mi bilo všeč, da je tako hitro minilo.

Ela

Ni mi bilo všeč, ker smo bili preveč v vodi in skoraj nič v sobi. In ker je imela voda okus po kloru.

Ajda

Lepo mi je bilo, ko smo šli plavat. In tudi mi je bilo všeč, ko smo jedli sladoled.

Borche

V Savudriji je bilo odlično za jest. Najboljše je bilo v sobi in zadnji dan na plaži. Starše sem zelo pogrešal.

Aljaž

Všeč mi je bilo, ko smo prišli v svoje sobe. Všeč mi je bilo tudi plavanje in še marsikaj. Ni mi bilo všeč, s kom sem bila v sobi. Ni mi bilo všeč zato, ker smo bile preglasne (celo najglasnejša soba smo bile). Skupina mi je bila všeč, ker smo se zabavale in imele lepo.

Azra

V Savudriji mi je bilo všeč, ko smo imeli naloge in smo veliko hodili. Všeč mi je bilo, ko smo plaval, in všeč mi je bilo, ko sem osvojil srebrnega delfinčka.

N. N.

Imela sem se fajn. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo imeli žurko, ko smo jedli, ko smo se igrali na igrišču in ko smo plaval. Ni pa mi bilo všeč, ko smo plaval med meduzami in zato, ker je bilo v vodi polno živali. Všeč mi je bilo tudi, da smo imele sobo v najnižjem nadstropju.

Tinkara

V Savudriji sem se imela zelo lepo, vsak dan smo šli plavat. Vreme je bilo dobro, zbudili smo se ob 8.00, šli na zajtrk in na sprehod. Zelo zabavno je bilo, ko sem se naučila plavati. Bila sem zelo vesela. V sobi nas je bilo osem.

Dženisa

»Všeč mi je bilo, ko sem osvojil srebrnega delfinčka.«

»Zelo
zabavno je
bilo, ko sem
se naučila
plavati. Bila
sem zelo
vesela.«

ČEMU SEM V SAVUDRIŠI REKLA

VŠEČ MI JE!...

V SAVUDRIŠI MI JE
Bilo vseč...

DA SEM BILA V SOBI Z
AZRO, FINKARO, ELO, DŽENISO IN
KAROLINO...

DA SEM/BILA V
PLAVALNI SKUPINI Z FINKARO...

DA SMO VELIKO PLAVALI IN
SE ZABAVALI V VODI...

DA
SMO IZ NAŠE SOBE IMELE
POGLED NA (VRT) DREVEŠA
IN KDAŠ SO OKOLI NASH
PRISVIGALE VEVERICE...

DA
SO BILI OBROKI DOBRI...

DA JE BILA JEDILNICA
ČISTO BLIZU...

NAJBOLJŠA PA MI JE
BILA ZABAVA NA ZADNJI
DAN V SAVUDRIŠI!

ČEMU PA

Ni mi vseč!

V SAVUDRIŠI MI
Ni bilo vseč...

DA SO NAM V SOBO DALI
2 B-JEVI...

DA V NAŠI
PLAVALNI SKUPINI NI BILA
OSTALIH A-JEVK IZ SOBE...

DA SO BILE 2x V VODI
MEDUZE IN KLOBUČNJAČI...

DA SO NAM LAHKO GLEDALI
SKOZI OKNO...

DA SO
BILE SKORAJ VEDNO DALEČ
PIAŽE...

DA SMO MOGLI
POSRAVJATI SOBO.

Mija Ptičar 5A

Anketo sem opravil šolski novinar

Lan Kenda Hribar, 7. a

MALO ZGODOVINE NAM NE BO ŠKODILO

Učenci sedmih razredov smo se 13. septembra odpravili na ogled rudnika, ki so ga leta 1999 preuredili v muzej. Po pripovedi učencev so doživeli enega najboljših izletov kadar koli, zato niso imeli niti ene pripombe.

Takoj ko smo vstopili v muzej, smo se počutili, kot da smo sredi 20. stoletja, saj se od takrat ni spremenilo

nič, razen napisa (Muzej rudarstva Velenje). Pred vstopom v jamo smo se tako kot pravi rudarji morali ustrezno obvarovati. Na glave smo poveznili čelade in se ogrnili z haljami, saj je bilo v jami le 18 stopinj.

Potem pa nam je kuharica podala pravo rudarsko malico – kranjsko klobaso in kos kruha, kar nam je še kako teknilo. Nato smo se z dvigalom, ki lahko v

jamo odpelje tudi do 30 ljudi, spustili za približno 150 metrov. Ko smo stopili iz dvigala, smo začutili nekakšen nemir. Kosti so se nam tresle, kot da imamo 80 let in kipeli smo od navdušenja.

V muzeju so nas celotno pot spremljale realistične lutke in vonj pa petrolejkah. Najbolj zanimivo je bilo pri koncu, saj smo bili deležni simulacije, ki je prikazovala eksplozijo metana. Potem smo pojedli malico in ogleda v jami je bilo konec. Po izhodu iz muzeja nas je vodička popeljala skozi šolski center, na koncu pa smo se sprehodili ob jezeru, ki je nastalo, ko se je zaradi izko-

pavanja v rudniku začelo ugrezati.

In tako se je naš izlet z vrnitvijo v Kamnik končal, a mislim, da ga ne bomo nikoli pozabili.

Nemanja Kosić, 7. a

»Najbolj zanimivo je bilo pri koncu, saj smo bili deležni simulacije, ki je prikazovala eksplozijo metana.«

Prijatelji ti vedno priskočijo na pomoč

»Oprostite, ker sem bil nesramen. Mislil sem, da ne potrebujem pomoči prijateljev. Zdaj vem, da sem se zmotil. Mi zdaj lahko, prosim, pomagате?«

V majni vasici Brnovi v še manjši deželici Vesela Kremšnita je živel konj Bruni. Bil je samotar. Vedno se je igral sam, saj ni verjel v prijateljstvo. Mislil je, da ne potrebuje prijateljev in da so ti samo v napoto. A mu je sprehod po Mavričnem gozdu spremenil življenje.

Nekega spomladnega jutra se je Bruni odpravil v Mavrični gozd na sprehod. Ob tem času je bil gozd najbolj pisan. Bruni je z dvignjeno glavo opazoval mavrične barve drevesnih listov, skozi katere ga je gredo jutranje sončece. Njegov pogled pa je naenkrat zasenčila radovedna vrana Krekica. S kričočim glasom ga je spraševala: »Kra Kra, kako si? Kam pa greš?«

Brunija je njena radovednost motila, zato je zasopihal in jo spodil: »Izgini, pusti me pri miru!«

Krekica je užaljena odletela. Kmalu pa je Brunija presenetila luknja, ki jo je pes Kostko izkopal, da bi naredil skrivališče za svojo kost velikanko. Bruni je luknjo prepozno opazil, zato je štrbunknil vanjo. Bum, tresk. »Aaaaa!« se je zaslišalo.

Bruni je zaman poskušal prilesti iz luknje. Ko je Kostko zaslišal cviljenje, je odhitel do mesta dogodka in Bruniju ponudil pomoč, a ga je ta jezno odgnal: »Raje delaj luknje kje drugje! Zdaj pa mi izgini izpred oči!«

Kostko je užaljeno zalajal in se umaknil. Kaj kmalu je mimo primijavkala prijazna muca Megi. Zaskrbljeno je opazovala Brunija, ki se je zaman trudil prilesti iz luknje, zato mu je še ona ponudila pomoč: »Oooo, ti bošček, mijau, ti lahko pomagam? Mijauuuu.«

A se je Bruni tudi njene pomoči jezno branil: »Ne potrebujem pomoči! Kaj vam ni jasno? Saj znam sam prilesti iz luknje!«

Takrat je mimo prišel še zajček Repko, ki je vse slišal. Zaskrbljena živalska družčina je nemo opazovala, kako se Bruni zaman trudi. A je Repko prekinil tišino in odločno dejal: »Zaman nas podiš. Ne bomo odšli stran, opazovali te bomo in čakali.« Ko je Bruni ugotovil, da mu ne bo uspelo, jih je prosil za pomoč: »No, pomagajte mi vendar!«

A družčina se ni dala: »Z veseljem bi ti pomagali, če ne bi bil tako nesramen do nas.«

Repko pa mu svetuje: »Opraviči se, ker si bil nesramen in nato prosi za pomoč.«
Bruni si z grivo prekrije oči in z upognjeno glavo izusti: »Oprostite, ker sem bil nesramen. Mislil sem, da ne potrebujem pomoči prijateljev. Zdaj vem, da sem se zmotil. Mi zdaj lahko, prosim, pomagajte?«

Takrat vsi skupaj napnejo moči in pomagajo Bruniju priti iz luknje.

Bruni se pridruži živalski družčini in vsi skupaj postanejo prijatelji. V znak zahvale jih odpelje v svoj hlev, kjer se še danes veselo igrajo in smejejo. Bruni pa je takrat spoznal, kako zelo se je motil o prijateljstvu. **Če imaš prijatelje, je življenje lepše. Prijatelji ti vedno priskočijo na pomoč.**

Ariana Bošeska, 6. a
(mentorica: Vanja Hočevnar)

Ilustracija: Samo Jenčič

»Če imaš
prijatelje,
je življenje
lepše.
Prijatelji ti
vedno
priskočijo
na
pomoč.«

ŠPORTNI DAN V PODGORJU

V sredo, 14 .9. 2016, je v Podgorju potekal športni dan za učence od 6. do 9. razreda.

»Glavni namen športnega dne je bilo druženje in ne tekmovanje.«

Učenci šestih in sedmih razredov so se pred šolo zbrali ob 8. uri, učenci 8. in 9. razredov pa 1 uro kasneje.

Peš so se odpravili proti Podgorju. Na začetku jih je čakal test, sestavljen iz najrazličnejših športnih vprašanj. Potem so jih v gozdu čakale različne postaje, pri katerih so stali organizatorji športnega dneva in jim na njihove kartončke vpisali, ali so nalogo opravili ali ne. Na postajah so bile igre, kot so nogomet, košarka, preskakovanje kolebnice, prevračanje gum, paintball, plezanje po vrvi, poligon ...

Potem, ko so 6. in 7. razredi končali, so začeli še učenci 8. in 9. razredov. Čakale so jih

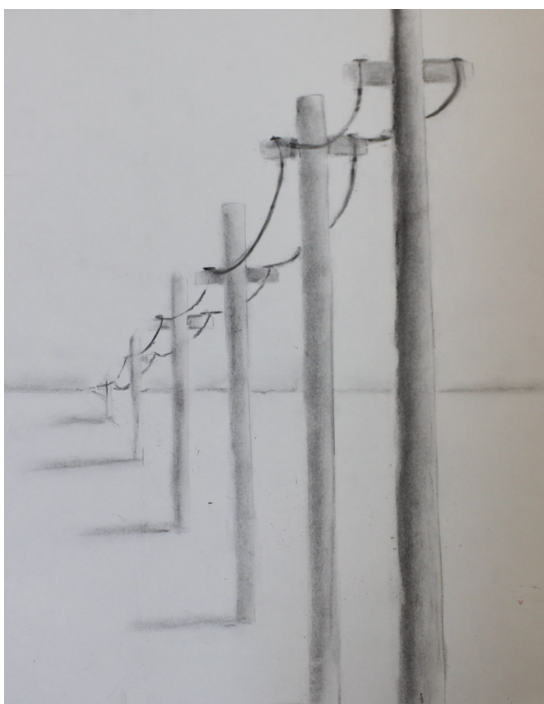

enake naloge.

Najboljše 3 ekipe (ki so bile sestavljene iz 3 do 5 članov) iz vsake skupine so na koncu prejele še diplomo, čeprav je bil glavni namen

športnega dne druženje in ne tekmovanje.

Mark Gajšek, 7. b

**Maja
Milošević,
9. a
(mentorica:
Irena
Zagožen)**

LIKOVNA KOLONIJA: FIESA

V petek, 16. septembra 2016, se je večina osmošolcev odpeljalo v Štanjel. Tam smo si ogledali Galerijo Lojzeta Spacala in skicirali eno njegovih del. Nato smo narisali tri detajle Štanjela (vrata, okna, svetilke ...). Prva risba je bila narisana s svinčnikom, druga z belo barvico in tretja z ogljem.

Potem smo se odpeljali v Fieso in se nastanili po sobah. Pojedli smo kosilo, takrat

detajle Pirana. Na poti nazaj smo nabrali kamne in videli prelepo mavrico, ki se je dvigovala iz morja.

Po večerji smo dokončali skice, na prej nabrane kamne smo narisali rozeto in z lučjo risali v temi. Naslednji dan smo po zajtrku odšli v Piran risat panoramo, bilo je zelo vetrovno. Potem je začelo deževati, zato smo odhiteli v samostan. Tam smo risali lepote Pirana. Ko smo dokončali, smo se odpravili nazaj na pričakovano kosilo in se z avtobusom odpeljali v Kamnik.

pa se je vlilo, zato smo odšli v učilnico, kjer smo imeli predavanje o Piranu. Potem se je vreme poboljšalo in odpravili smo se v Piran, kjer smo narisali stare

Kristina Koncilja in

Jerca Pirš Škoberne, 8. a

Klara Bojec,

8. b

(mentorica:

Irena

Zagožen)

»Jesen. Jesen.

Je sen.«

VSE ŽE DIŠI PO JESENI

Osnovna šola Frana Albrehta je razpisala mednarodni literarni natečaj z naslovom **Jesen**. Na njem je sodelovalo tudi nekaj naših učenk.

JESEN

Jesen je kot pravljica,
škrlatna kot barvica,
še lepša kot mavrica.

Listje pada z dreves,
jaz pa gledam njihov ples,
ki prekrasen je prav res.

Kmet pridelke pobira,
otrok kostanj nabira,
medved si pa spalnico izbira.

Zdaj se pa jesen poslavlja,
na bel sneg se pripravlja,
narava ni več pridna kot mravlja,
in ptica z juga me pozdravlja.

Jutra vsa so mrzla kot iz zla,
huda slana pada dol z neba,
zebe me, kot da bolna bi bila,
komaj čakam, da pomlad bo prišla.

Tjaša Ščulija, 8. a

**Obema učenkama je mentorica Mojca
Volkar Trobevšek.**

JESENSKE DALJAVE ...

Tam v daljavi,
dolgi in sanjavi,
včasih zaspani,
a vedno nasmejani

ptice oznanjajo novice,
da se selijo na jug.
Veter prinaša klice
»jutri se začne pouk«.

Listi zeleni postajajo rumeni.
Rumeni kot sonce, ki dan razsvetli.
In se človek na lepem zamisli,
zakaj na svetu tem živi.

V odsev luže
punčka strganih oblek strmi.
Postopa in razmišlja,
kdaj bodo na svetu tem
pravični vsi.

Je pa vseeno srečna,
ker se zaveda,
da lahko živi.

Patricija Drolec, 9. a

JESENSKI SPREHOD

Hodim v jeseni. Nisem sama.
Me spremlja dolga vrsta jesenskega vsakdana.

Prva v vrsti narava kraljuje,
s svojo obleko vse navdihuje.

Ta v rjavi se lesketa,
na sebi škrlatne liste ima.

Narava tudi parfum nam da –
vsak ga kot vonj jeseni pozna.
Ko stopim iz hiše, vse že diši,
ko hodim po parku, pa nos kar drhti.

Druge v vrsti so živali,
bolj so počasne kot vsi ostali.
Že zehajo namreč in se jim spi,
po mojem sprehodu bodo zaprle oči.

Zadnja v vrsti babica hodi,
svojega vnuka prvič v šolo vodi.
Malega otroka še ogromno čaka,
babica pa že v jesen življenja koraka.

Vse v jeseni le ni lepo:
narava umira, živali gredo.
Jeseni pogosto potrto dežuje,
takrat jih ogromno svojce objokuje.

Jesen. Jesen. Je sen.

Lana Vuga, 6. a
(mentorica: Vanja Hočevar)

Lana Vuga je na mednarodnem literarnem natečaju, na katerem so sodelovali ustvarjalci iz Slovenije, Srbije, Bosne in Hercegovine, Italije, Avstrije in Madžarske, s svojo pesmijo Jesenski sprehod dosegla 2. mesto.

Lana, iskrene čestitke!

»Dejavnosti
za prvošolce
so se začele že
v ponedeljek,
3. oktobra, in
se nadaljevale
v sredo, 5.
oktobra.«

SPREJEM PRVOŠOLCEV V ŠOLSKO SKUPNOST

Že v ponedeljek, 3. oktobra, so potekale dejavnosti za prvošolce. Za to priložnost smo se oblekli kot junaki iz knjige *Pod medvedovim dežnikom*,

to smo bili: Živa Javornik, Ivana Lap, Nace Balantič, Taja Korošec in jaz (Žan Moris Bregar).

Pomagali

pa so tudi: Blaž Malkoč Korez, Juš Prvinšek in Tim Šaubah. Otroci so se na naše kostume zelo dobro odzvali. Priredi-

tev pa je potekala tako, da so otroci (v spremstvu) hodili in poslušali odlomke zgodbe. Začeli so v razredu, nato so odšli v knjižnico, potem v jedilnico, nato v računalniško učilnico, za konec pa so v telovadnici opravili še poligon, ki so ga

sestavili Blaž, Tim in Juš. Učenci so na poti zbirali nalepke in opravili preizkus. Vsi so se neznansko zabavali, opazil pa sem, da tudi učitelji niso ostali ravnodušni.

Žan Moris Bregar, 7. b

V sredo, 5. oktobra, pa je šlo zares ...

Po zelo energičnem nastopu je sledila uganka za vsak razred in poligon. Vsi so bili uspešni in tako pridobili točke in s tem zaslužili priznanja, ki sta jih po

prireditvi razdelila predstavnika šolske skupnosti.

Konec je s še eno pesmico popestril pevski zbor.

Iskrene čestitke vsem prvošolcem!

Klara Bojec in Natalija Močnik, 8. b

Prvošolci so prikorakali v šolsko telovadnico z nasmehom na obrazu, saj so vedeli, da bodo tega dne postali del šolske skupnosti.

Za začetek jim je zapel Mladinski pevski zbor Verine zvezdice pod vodstvom učiteljice Alenke Markus, nato pa je sledil vzpodbuden govor gospe ravnateljice Violete Vodlan. Napovedovala sta učenca sedmega razreda Živa Javornik in Jernej Čuk.

Sledil je nastop Tonija Laha z električno kitaro in solo petjem.

»Iskrene čestitke vsem prvošolcem.«

»Vsak se je naučil nekaj novega, četudi tega mogoče kdo ne bo priznal.«

EKSKURZIJA ZA DEVETOŠOLCE

V torek, 4. 10. 2016, smo se učenci devetih razredov odpravili na ekskurzijo. Namen je bil ogledati si, kako je potekala prva svetovna vojna in kako soška fronta.

Najprej smo se peljali do Kranjske Gore in se ustavili pri jezeru Jasna. Zunaj je bilo še zelo megleno in hlad-

no, ampak se je po prihodu na Vršič nebo razjasnilo. Med vožnjo na Vršič smo čez okno lahko opazili rusko kapelico. Kmalu smo se peš podali do doma na Vršiču. Bilo je zelo vetrovno, tako da smo si nekateri zaželeli, da bi imeli s seboj zimske bunde.

Pot nas je nato peljala do muzeja v Trenti. Tam smo si ogledali film in se sprehodili po razstavi. Nato smo sedli nazaj v avtobus in se odpeljali do Kobari- da. V muzeju so nas že pričakovali, tako da smo takoj začeli z ogledom. Ko smo videli slike vojakov in nam je vodnik pripovedoval zgodbe o življenju in dogodkih v času soške fronte, se je lahko čisto vsak posameznik zamislil, kako nam danda-

nes ni niti malo tako težko, kot jim je bilo nekoč.

Po ogledu smo se peljali še do dobro ohranjenih kavern in strelskih položajev iz časa prve svetovne vojne.

Po napornem dnevu smo se okoli pol pete ure odpravili nazaj proti Kamniku. Peljali smo se še mimo Nove Gorice, Ajdovščine, Logatca in Vrh-nike. Domov smo se vrnili izčrpani, vendar smo uživali. Vsak se je naučil nekaj novega, četudi tega mogoče kdo ne bo priznal.

Bolje je nekaj videti v živo, kot pa samo poslušati teorijo in se učiti stvari iz učbeni-ka.

Nina Grebenc, 9. b

LAŽ

Zdajle vas vprašam,
ste se že kdaj zlagali?
Če ste rekli ne,
ravnokar lažnivec ste postali.

Laž je lažnivec
z lažnim imenom
in lažje se zlaže
kot resnici se kaže.

Se rada skrivalnice gre,
a tisti, ki išče pošteno,
včasih jo najde
in takrat ji gorje!

Na svetu namreč
laži kar mrgoli,
če laž bila bi voda,
bi bili poplavljeni vsi.

Ima kratke noge,
zato včasih, ko teče gladkó,
se tudi spotakne
in pade nizkó.

Lana Vuga, 6. a
(mentorica: Vanja
Hočevnar)

*»Če laž bila bi voda,
bi bili poplavljeni vsi.«*

Gal Mirnik, 8. a (mentorica: Irena Zagožen)

KAKŠEN JE ZAME BOLJŠI SVET? SVET, KI SI GA ŽELIM

»Patricija je za
to literarno
delo prejela
priznanje
Občine
Slovenj
Gradec.«

Vojna v Siriji, teroristični napadi v Franciji, ebola v Afriki, begunci v Sloveniji ... Kam gre ta svet? Vsak dan znova poslušamo in gledamo, kaj se dogaja. Ranjeni, ubiti ... Čisto nedolžni ljudje, ki so na svet prišli z razlogom. Da bi še kaj naredili. Med njimi tudi otroci in nosečnice.

Nekega sončnega novembra sem prijokala na svet jaz. Bil je ravno dan spomina na mrtve in naključje je hotelo, da mislim na izgubljene ljudi vse leto in ne samo ta dan. Vse se je začelo z mojim očetom. Povezil ga je vlak, teden dni po njegovem pogrebu pa je mami izvedela za malo bitje, ki prebiva v njenem trebuhu. Po letu dni sva se preselili v Kamnik. Tu sem odraščala, Kamnik je postal moj dom, ki sem si ga vedno želela. Tako kot sestro. Po nekaj letih sem jo le dobila. Imela sem jo neizmerno rada. Prepričana sem bila, da se mi ta moja največja želja ne bo nikoli uresničila, toda zdaj je ležala pred mano, sicer majhna, a z očmi, polnimi iskric. Radi sva se skupaj pocrkljali, ob popoldnevih sva se igrali na vrtu, ob večerih skupaj večerjali. Po dobrem letu, odkar je bila na svetu, je začela težko dihati in kašljati. Iz tega se je razvilo nekaj večjega, zato jo je mami peljala k zdravniku, nato pa sta odšli v bolnico. Ker so imeli tam gnečo, so ju kaj kmalu odpusti-

li. Doma sta bili do večera, ko sem ji za lahko noč pritisnila poljub na lice. Zjutraj sem se zbudila poleg sestrine stare mame. Povedala mi je, da so šli na pregled, ker je mala spet težko dihala. Ure so minevale, bile so ravno zimske počitnice, ko si raje na toplem kot pa zunaj na mrazu. Bila sem ravno pri moji stari mami, ko je zazvonil zvonec. Odšla sem odpret vrata, kmalu pa sem zaslišala jok.

Zagledala sem mami in očima s sestrinim najljubšim dojenčkom in belo svečko v rokah ... Takrat se je vse zavrtilo in svet se mi je porušil. Imela je tri zelo nevarne viruse, ki so pripeljali do bronhiolitisa. Zdravniki je niso jemali resno in so čakali do zadnjega. Dali so ji svečko in jo zaradi prevelike doze do konca podhladili. Takrat je z njenega obraza izginila še zadnja sled nasmeha in iskric v očeh.

Še leta kasneje nisem mogla dojeti, kaj se nam je zgodilo. Toda treba je bilo iti naprej. Mami je spet zanosila in spet smo se veselili. Tokrat je imela nesrečo in zgodil se je spontani splav. Dve leti zatem pa se nam je končno nasmehnila sreča in dobila sem sestrico Ano. To je bila njena prva beseda. Zdaj je stara že petnajst mesecev in ne morete si misliti, kako jo imam rada.

Ljudje mislijo, da se bo podrl svet, če na primer ne dobijo telefona, ki si ga že dolgo želijo. Moja družina in jaz pa takšnih želja ne poznamo več. Nikogar ne moremo dobiti nazaj. Naš svet ni več isti in tudi nikoli ne bo. Ljudje so lahko veseli, da živijo s svojimi najbližjimi in so drug drugemu v oporo. Jaz si želim, da bi spoznala svojega očka. Skupaj bi hodili po nakupih in se skrivali po parkih. Skupaj bi se igrali družabne igre in se lovili po peščenih plažah. To bi bil moj sanjski svet. Svet, ki si ga želim bolj kot kar koli drugega.

Patricija Drolec, 9. a

(mentorica: Mojca Volkar Trobevšek)

NAŠI UČENCI V VLOGI UČITELJEV

»6. oktobra so se učenci 8. in 9. razreda preizkusili v vlogi učiteljev.«

V počastitev dneva učiteljev, ki poteka 5. 10. 2016, so se učenci 8. in 9. razreda naslednjega dne preizkusili v tej vlogi.

V prvih razredih so brali in risali. V drugih razredih so imeli likovni pouk, učili so se o gozdnih živalih ter se igrali različne družabne igre. V 3. razredu so se v

dveh razredih ukvarjali s slovenščino, v enem pa z matematiko. 4. a je imel matematiko, 4. c angleščino, 4. b pa je bil najbolj srečen, ker je imel kviz. V dveh petih razredih so imeli matematiko, v 5. c pa angleščino.

Žan Razboršek, 7. b

Učenci, ki so bili učitel-

VERONIKIN TEK

V soboto, 8. oktobra 2016, smo se ob 9.00 uri zbrali na Glavnem trgu Kamnika. Prišlo je veliko otrok tudi iz drugih šol. Pa tudi odrasli. Najprej so tekli mlajši otroci, in sicer od 500 m do 1 km, nato starejši 2–4 km in na koncu odrasli (8 km). Slednji so tudi podrl rekord na 8 km.

»Z naše šole se je teka udeležilo kar nekaj deklet iz 6., 8. in 9. razreda.«

Po teku smo se še malo pogovarjali s prijatelji, si privoščili pecivo in odšli domov. Bilo je zanimivo, ker je bilo na enem mestu toliko ljudi.

Klara Bojec, 8. b

»Uspešni
športniki na
OŠ Marije
Vere.«

USPEŠNI ŠPORTNIKI NA OSNOVNI ŠOLI MARIJE VERE

Na naši šoli imamo kar nekaj športnikov, ki dosegajo visoke rezultate na državnem nivoju. Šolski novinarji smo se odločili, da z njimi naredimo intervjuje in izvemo več o njihovem vsakdanjiku.

V redu bi mi bilo tudi, če bi bil drugi

Intervju z Jernejem Prebilom

Jernej Prebil iz 9. a je konec julija 2016 postal državni prvak na 50 metrov prosto, državni prvak na 100 metrov prosto, osvojil srebro na 50 m hrbtno in 3. mesto na 200 m in 400 m prosto. S takimi dosežki se ne ponaša ravno vsak, zato sem z njim opravila intervju.

Koliko časa že treniraš in zakaj si se odločil ravno za plavanje?

Novembra je bilo 4 leta. Mlajši brat trenira, zato sem poskusil in mi je bilo všeč. Pred tem sem od prvega do petega razreda treniral nogomet.

Kolikokrat na teden imaš treninge?

Treninge imam 8-krat na teden. V ponedeljek in petek zjutraj in popoldne, ostale dneve v tednu samo popoldne. Treninge imam tudi ob sobotah.

Kje treniraš?

Treniram v Radovljici. Tja se s klubom vozimo z avtobusom.

Lansko in letošnje leto je bilo zate precej uspešno. Kako se počutiš po takšnih rezultatih?

Občutki so dobri. Na sami tekmi niti ne razmišljam o tem, katero mesto bom zasedel. Takrat se osredotočim samo na plavanje. Državni prvak sem bil že leto prej, vendar ne čutim pritiska, da moram ubraniti naslov. V redu bi mi bilo tudi, če bi bil drugi.

Kam pa imaš namen iti po osnovni šoli oz. kakšne načrte imaš za prihodnost?

Namen imam iti tja, kjer mi bo zneslo s plavanjem. Želim si postati športni menedžer.

Imaš kdaj plavanja že »vrh glave«?

Včasih pred treningom, ko se mi ne da. Potem pa, ko začnem, je boljše. Takrat pozabim na to in mi je dobro.

Kaj počneš v prostem času?

Če nam odpade trening, se družim s prijatelji. Drugače pa spim, ker je kar naporno. Poleg treningov in voženj na treninge moram delati tudi za šolo.

Jernej, hvala za tvoj čas. Lepo je bilo poklepetati s tabo. Želim ti še veliko uspehov v prihodnje.

Nina Grebenc, 9. b

*»Novembra
je bilo 4 leta,
odkar
treniram.«*

Sem to, kar sem, in za to delam

Intervju z Jako Hacetom

Med uspešnimi športniki z naše šole je tudi Jaka Hace iz 8. a, dvakratni prvak v teku čez ovire na 200 m.

»Atletiko

**treniram že
dobra 4 leta.**

**Resno pa sem
začel eno leto
nazaj.«**

Kolikokrat na teden treniraš atletiko?

Atletiko treniram 5-krat na teden, včasih, če je lepo vreme, pa tudi med vikendom ob sobotah v Domžalah, pozimi pa ob nedeljah v dvorani v Ljubljani.

Zakaj si se odločil ravno za tek čez ovire?

Za to sem se odločil, ko me je vpisala trenerka. Pred tem sem treniral tek in skoke v daljino. Tek čez ovire sem tako začel trenirati pred pol leta. Treninge sem imel zelo pogosto in so bili kar naporni, ker nisem bil še navajen tega in je bilo kar težko. Ampak je sčasoma postalo lažje in pokazali so se tudi rezultati.

Koliko časa pa že treniraš atletiko?

Atletiko treniram že dobra štiri leta. Resno pa sem začel eno leto nazaj.

Kako si se počutil, ko si postal državni prvak?

Bil sem seveda zelo srečen, ker še nisem imel prijavljenega rezultata in sem tekel v prvi skupini (v prvi skupini tečejo slabši, v drugi pa boljši tekmovalci, ki imajo že prijavljen rezultat). Jaz sem zmagal v prvi skupini in imel s tem najboljši čas, nato pa sem moral počakati, da odteče še druga skupina. In ko sem slišal, da so imeli tekmovalci slabši rezultat od mene, sem bil zelo srečen. Ves trud se mi je poplačal.

Kdaj pa se lahko udeležiš svetovnega mladinskega prvenstva?

Naslednje leto, ko bom star šestnajst let. Drugo leto bom tako tekmoval v skupini, kjer bodo z mano tudi starejši tekmovalci. Moj cilj pa je, da sem prvi ali drugi, ker greš potem z reprezentanco na Češko ali Slovaško.

»Treninge jemljem kot prosti čas

Kako pa je bilo, ko si letos septembra v Mariboru že drugič postal državni prvak?

in ne kot obveznost, ker imam tam veliko prijateljev.«

Že med poletjem sem imel treninge. Ves čas sem imel v mislih, da opraviš še to zadnje državno prvenstvo v tem letu. In ko sem bil na tekmovališču, sem bil zelo sproščen, ker sem vedel, če lahko dobro odtečem, lahko spet zmagam. In to se je res zgodilo.

Kaj najraje počneš v prostem času?

Najraje se držim s prijatelji, tudi kartamo. Tudi treninge jemljem kot prosti čas in ne kot obveznost, ker imam tam veliko prijateljev.

Ali si kdaj hotel nehati?

Vedno imam nek cilj, ki ga želim doseči. In vem, da ne bo lahko. Nisem nikoli name-raval nehati, so pa kdaj treningi res težki in naporni. Naporna je tudi vožnja.

Kaj si želiš postati po poklicu, ko odrasteš?

Rad bi bil zdravnik, farmacevt oz. kaj v povezavi z medicino ali pa poklicni športnik.

Kdo je tvoj vzornik?

Ta čas je moj vzornik seveda Usain Bolt, ker je res legenda. Zmagal je vse, je zelo smešen in umirjen. Kar pa se tiče teka čez ovire, pa je to Edwin Moses, ker je naredil prelomnico na področju atletike in je bil res super. Drugače pa si ne želim postati kot on. Sem to, kar sem, in za to delam. Da sem drugačen, ker nismo vsi isti.

**Jaka, najlepša hvala za intervju. Želim ti še veliko uspehov in da se uresni-
čijo vsi tvoji cilji. In še naprej ostani takšen, kot si.**

Mark Gajšek, 7. b

*Sara trenira 5,
Lara 6, Živa pa
kar 7 let.*

»Jaz sem kar jokala od veselja ...«

Intervju z Laro Bošesko, Živo Javornik in Saro Muršak

Naše odbojkarice Sara Muršak (7. c), Živa Javornik (7. b) in Lara Bošeska (8. b) so zares zelo uspešne v odbojki, saj se bodo spomladi udeležile svetovnega šolskega tekmovanja v odbojki na mivki, ki bo potekalo na Tahitiju. To je največji otok južnopacifiškega otočja z uradnim imenom Francoska Polinezija.

Nima ravno vsak osnovnošolec priložnosti, da potuje na Tahiti, sploh pa ne v sklopu svetovnega prvenstva, zato sem z dekleti, ki že komaj čakajo na odhod, naredil kratek intervju.

Koliko časa že trenirate odbojko in zakaj ste se odločile za ta šport?

Sara: Jaz treniram že pet let (začela sem v 3. razredu), ker mi je zelo všeč in mi je odbojka zelo zanimiva.

Živa: Meni teče že sedmo leto, treniram že od 1. razreda. Odločila pa sem se, ker me je že prvi ogled tekme pritegnil in sem takoj vedela, da bom v tem uživala.

Lara: Jaz sem v klubu od drugega razreda, torej že šesto leto, in za ta šport sem se odločila, ko sem prvič gledala tekmo med Calcitom in drugo skupino. Bilo mi je všeč in sem hotela poskusiti.

Kje in kolikokrat na teden pa imate treninge?

Lara: Treniramo v klubu Calcit v Kamniku, treninge pa imamo običajno štirikrat na teden po dve uri. Srede so proste, ob vikendih (ob sobotah in nedeljah) pa imamo kakšne tekme.

Ali so prišli trenutki, ko ste hotele zapustiti treninge odbojke?

Sara: Ne.

Živa: Jaz mogoče ja, včasih. Ampak ne, da bi nehala. Kakšen trening bi se pa najraje usedla.

Lara: Jaz tudi, ker je včasih kar težko.

Kaj natanko je razlika med odbojko na mivki in odbojko v dvorani in katera vam je bolj všeč?

Sara: Odbojka na mivki in odbojka v dvorani se razlikujeta že po številu igralcev, npr. v dvorani igra šest tekmovalcev, na mivki pa le dva. Me se bomo na svetovnem tekmovanju menjale.

Živa: Nam je bolj všeč odbojka v dvorani, saj se je na pesku težje odrivati in zato porabimo več moči. Poleg tega je v dvorani več igralcev in se lažje skoncentriraš.

Katere večje dosežke oz. nagrade ste dosegle v svoji športni karieri?

Živa: Jaz sem na več turnirjih, ki smo jih imeli v klubu in izven kluba, s skupino osvojila kakšno medaljo, kakšno prvo ali drugo mesto. Enkrat pa smo bile tretje na mali odbojki. Pri mali odbojki so štiri igralke.

»Bolj je pomembno sodelovanje kot rezultat. Zmaga ni vse.«

Kaj si želite oziroma kaj pričakujete na tem tekmovanju?

Živa: Seveda si želimo zmagati, a vem, da je to težko doseči. Najprej si želim tja priti, potem da bom zdrava in da bom tam igrala.

Sara: Bolj je pomembno sodelovanje kot rezultat. Zmaga ni vse.

»Mami mi je en dan prej kazala slike Tahitija in me spraševala, če bi šla tja na primer za kakšen teden. Nisem vedela, zakaj mi to razlaga ...«

Ste že seznanjene z urnikom na tekmovanju, zagotovo boste imele tudi kaj prostega časa?

Lara: Z urnikom nismo natančno seznanjene, a smo izvedele, da organizator pripravlja spoznavni večer, na katerem v angleščini predstavimo svojo državo ...

Sara: Trenerji so predlagali, da bi si po tekmovanju ogledali še kakšen kraj (npr. bi šli na Novo Zelandijo, v Los Angeles ali Pariz).

Verjetno se že zelo veselite, da greste. Kakšni pa so bili občutki, ko ste izvedele, da greste na tekmovanje?

Sara: Jaz sem kar jokala od veselja. Najprej mi je ati pokazal, kje je Tahiti, ker sploh še nisem vedela, da grem tja. Nato pa mi je naslednjega dne povedal, da grem na Tahiti na svetovno prvenstvo in jaz sem samo rekla: »Kaaaaj??«

Živa: Jaz pa sem se s svojimi starši pregovarjala, da to ni možno. Naj me nehata zafrkavati. Nisem mogla verjeti.

Lara: Mami mi je en dan prej kazala slike Tahitija in me spraševala, če bi šla rada tja na primer za nekaj dni ali kakšen teden. Nisem vedela, zakaj mi to razlaga ... Potem pa mi je naslednji dan povedala, da nas je trenerka Tanja Božinović izbrala, da bomo šle me tri skupaj na Tahiti igrati odbojko.

In potem sem začela skakati od sreče, ker sem bila tako vesela.

Živa, Sara in Lara, najlepša hvala za intervju. Želim vam čim več sreče in čim boljše rezultate na tekmovanju.

Nemanja Kosić, 7. a

SRCE POGREŠA DOM

Zdaj je končno prišel moj najljubši letni čas. Ko se ptice odselijo in listi zašumijo, gledam z okna hiše lepe barve, travnike z roso in lepo nežno jesen. Vedno sem želela živeti na vasi imeti psa in naravo okoli sebe. Pogled na snežene hribe me je vedno sproščal. In tisti sveži zrak, ki sem ga vonjala.

Tako zelo pogrešam dom, ko sem na morju in smučanju drugje. Ko pa pridem domov, sem cele dneve zunaj. V hribe hodimo vsak vikend, še bratranec gre z nami. Skupaj kartamo, tečemo, se skrivamo, predvsem pa se smejimo. Ko prideš v domači kraj, imaš občutek sreče, veselja in smisel do življenja. V Kamniku je bilo rojenih veliko znanih igralcev, pisateljev, pesnikov ... Nekateri so bili precej revni, vendar sta jim dajala domači kraj in narava upanje, da živijo svoje sanje. Saj jih je tako razveselil. Še več zgodb se piše o domačem kraju in Sloveniji. Naša največja gora je Triglav, nisem še bila na njem, ampak mislim, da je narava lepa. Lahko srečaš živali in si srečen, da si zmozel vzpon na goro.

Če bi šla kam na počitnice, bi želela biti v Sloveniji. Je polna življenja, narave, zanimivosti in mnogo razburljivih izkušenj. Ljudje tu se imamo radi in se spoznavamo. Med seboj se razumemo. Rada imam domači kraj, zato se ne bom nikoli preselila v drugo državo. Tu sem domača in srečna. Nikoli ne izgubim upanja, da bo bolje, saj slišim starše, da je bilo včasih lepše.

»Če bi šla kam na počitnice, bi želela biti v Sloveniji. Je polna življenja, narave, zanimivosti in mnogo razburljivih izkušenj.«

**Neža Skvarča,
6. b**

**(mentorica:
Maja Drolec)**

Ana Terčič, 9. b (mentorica: Irena Zagožen)

»V soboto, 15. 10. 2016, so se učenci petih šol, ki obiskujejo pouk nemščine odpravili na ekskurzijo v Salzburg in Hallein.«

SALZBURG IN RUDNIK SOLI V HALLEINU

V soboto, 15. 10. 2016, so se zbrali učenci petih šol, ki hodijo na nemščino na svoji šoli. To so bili učenci OŠ Šmartno, OŠ Stranje, OŠ Frana Albrehta, OŠ Toma Brejca in seveda OŠ Marije Vere.

lahko spustili po lese-
nih toboganih ter šli z
ladjico čez slano pod-
zemno jezero.

Celotna ekskurzija je
bila zelo zanimiva in
prijetna. Vsi smo zelo
uživali.

Nejc Grintal, 9. a

Skupaj z učiteljicami nemščine so se nagne-
tli na avtobus ter
odpotovali do znanega
keltskega mesta Halle-
in, kjer so si ogledali
dolge solne rudnike, ki
so bili zanimivi ter pou-
čni. Vsi učenci in učitel-
jice so morali obleči
zaščitna rudarska obla-
čila. V rudniku so se

Sledila je vožnja do
Mozartovega mesta –
Salzburg. Učenci so si
tam ogledali baročne
katedrale, Mozartov
trg, stari del mesta z
Mozartovo rojstno hišo,
grad Mirabell, Petrove
cerkve z znamenitim
pokopališčem ... Tam
so si lahko kupili tudi
Mozartove kroglice.

MOJ DOM JE ZDAJ V SLOVENIJI

Kamnik je najlepši kraj na svetu. Tu se počutim varno in čudovito. Poleti se vedno znova veselim našega velikega vrta, ki postane prizorišče življenja, in našega zajčka, pridnega kosca trate. Na vrtu cvetijo rože, mama prideluje zelenjavo, jeseni obrodijo jablane ... Zmeraj, ko pridem domov, me moj mlajši bratec sprejme z velikim objemom in včasih me tudi vpraša, če grem igrat nogomet.

»Kamnik
je
najlepši
kraj na
svetu.«

Včasih, ko sem žalostna, splezam na našo češnjo in se tam skrijem ali pa vzamem blazino, odejo in stripe in na drevesu berem. Z očijem sva šla enkrat na Kamniško sedlo. Bilo je prelepo. Kakšen razgled ... Iz za zelenih gozdov gledajo sivo beli vrhovi Triglava, Stola, Grintavca ... Celo pot nama je sledila miška. Kot bi vedela, da ji bova odstopila drobtinice iz planinskega nahrbtnika. Srečevala sva vesele planince, pozdravili smo se, saj je pravilo tako, da smo nad 1000 m vsi planinci prijazni in veseli.

Našo družino velikokrat obiščejo prijatelji. Potem nas je namesto štirih otrok kar se-

dem. Igramo se gnilo jajce, ristanc, ti loviš. Pozimi vedno sedimo na krušni peči, ko pridemo premraženi s snega, kjer delamo igluje in se kepamo. Jeseni pogosto vzamemo grablje in naredimo ogro-men kup listja, nato pa se vržemo vanj in se obmetavamo.

Slovenija je čudovita dežela, kjer se počutim doma, čeprav se nisem rodila tu, ampak se je moja družina priselila sem iz Nemčije. Moje srce ne pogrēša domovine, saj sem zdaj doma tu, v Kamniku, kjer hočem ostati za vedno.

Laura Stein, 6. b
(mentorica: Maja Drolec)

Alexandra Stupar, 7. c
(mentorica: Irena Zagožen)

KULTURNI DAN: OGLED PREDSTAVE TESLA

»21. in 26.
oktobra smo si v
Cankarjevem
domu ogledali
predstavo
Tesla.«

V petek, 21. oktobra, smo imeli učenci devetih razredov kulturni dan, 26. oktobra, pa sta ga imela še 6. in 8. razred.

Vsi smo si ogledali gledališko-glasbeno predstavo Tesla, ki jo je izvajal fizik in glasbenik Janez Dovč. Bila je zelo zanimiva, poučna in zabavna, še posebej so nam bili

všeč neverjetni predmeti in glasbila – x-žarek, plazma krogla, robot, bam bam, svetlobna harfa in tere-min. Nato smo se sprehodili tudi po Ljubljani mimo znamenitosti in obnovili znanje 5. razreda, kar je bilo precej koristno, saj se nekateri mogoče odločajo za nadaljnje šolanje v prestolnici.

Šestošolci in devetošolci smo si ogledali še Muzej iluzij na Kongresnem trgu. Že ogled spletne strani pred odhodom je pritegnil našo pozornost, v živo pa je bilo veliko boljše. V muzeju je bilo veliko optičnih prevar, možnosti za pridobivanje novih izkušenj in zabavnih iger.

Predvsem zanimiv je bil vortex predor, uporabljali pa smo lahko tudi telefon oz. je bilo zaželeno, da ga imamo, zato se njegove uporabe niso branili ne učenci ne učitelji. Čas je kar prehitro minil. Vsi smo se strinjali, da je bila to fantastična izkušnja.

Osmošolci pa smo si ogledali razstavo o Nikoli Tesli, kjer so o njem izvedeli veliko novega. Predstavljenih je bilo veliko njegovih izumov, brez katerih si

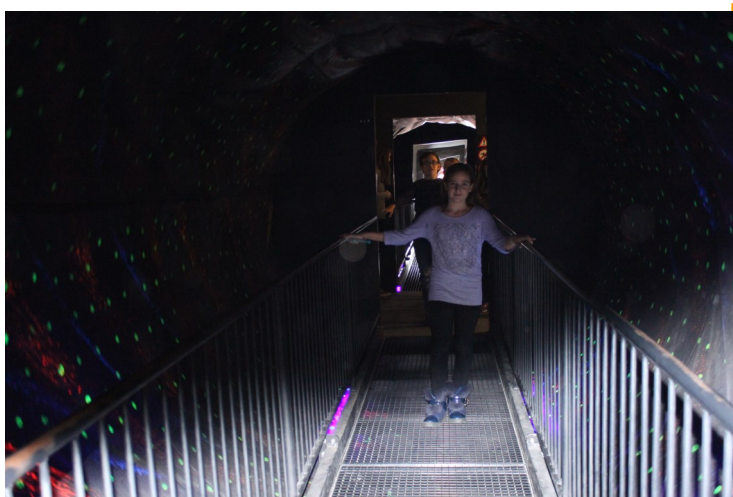
»Muzej iluzij: že ogled spletne strani pred odhodom je pritegnil našo pozornost, v živo pa je

danes ne bi predstavljali *bilo veliko življenja. Videli smo nekaj njegovih pomembnih izumov, npr. brezžična komunikacija, izmenični tok in fluorescenčna svetloba.*

boljše.«

Preživeli smo res odličen dan.

Vita Pestotnik (6. c), Jerca Pirš Škoberne in Kristina Koncilja (8. a) ter Nina Grebenc (9. b)

»Naši
prvošolčki se
očitno v šoli
počutijo zelo
dobro.«

PRVI RAZREDI O POČUTJU V ŠOLI

Glede na to, da so bili naši prvošolčki že sprejeti v šolsko skupnost in da so se že privadili na šolo, sem stopil mednje in jim postavil nekaj vprašanj:

Kakšni so bili prvi občutki, ko ste vstopili v šolo?

Pri tem vprašanju so se najbolj razgovorili. Začetni strah pred vsem novim so kar hitro pregnali in zdaj z veseljem hodijo v šolo.

Kaj menite o svoji učiteljici?

S svojimi učiteljicami so mali nado-
budneži v veliki večini zelo zadovolj-
ni.

Ali obiskujete kakšen krožek?

Učenci 1. razredov večinoma obisku-
jejo športne dejavnosti (košarka,
odbojka, nogomet, karate ...). Pa
tudi bralni krožki so solidno zastopa-
ni. Največ učencev pa z velikim
zagonom najraje obiskuje zdrav živ-
ljenjski slog.

Žan Moris Bregar, 7. b

Klara Loboda, 8. a
(mentorica: Irena Zagožen)

SRCE POGREŠA DOM

Ko hodim iz šole domov proti Šmarci, velikokrat pomislim, kakšno srečo imam, da nisem lačen in žejen, da imam hišo, v kateri se počutim varnega, in najboljše starše. Živim v Občini Kamnik, ki leži v osrednjem delu Slovenije, obkrožajo jo Kamniško-Savinjske Alpe. V Sloveniji na srečo že dolgo ni vojn in terorizma. Zato lahko živim brezskrbno otroštvo.

Z družino smo se pred kratkim odpravili na Kamniško sedlo. Ko smo prišli na cilj, se je pred nami raztezal čudovit pogled na Kamnik in okolico vse do Ljubljane, Triglava in skoraj do morja. Skoraj vsako nedeljo gremo k babici na Veliko Lašno. Avto pustimo na parkirišču in se podamo naprej peš. Ustavimo se v Palovčah v Budnarjevi hiši. Ta hiša je zelo stara, saj ima še črno kuhinjo, ki se še vedno uporablja za peko peciva. Tako spoznavam življenje v starih časih, ki je bilo drugačno, kot je danes. Ljudje so bili skromni, a živeli so skupaj in se imeli radi. Med vojno so veliko pretrpeli, saj so mnogi umrli kot partizani, odpeljali so jih v taborišča, mnogi so morali oditi s trebuhom za kruhom ...

Malo naprej se ustavimo v gostilni Na rebri, kjer imajo še mini živalski vrt. Razgled je prelep, saj se vidi narava in gozdne živali. Gostinska ponudba je raznolika in postrežba prijazna. Velikokrat pri sv. maši srečam župana občine, Šmarčana Marjana Šarca. Enkrat na teden se podamo na Stari grad in na Špico. Včasih pa obiščemo muzej Zaprice, kjer je stalna razstava stare šole. V Kamniku se je rodil tudi Rudolf Maister, ki se je bojeval za Slovenijo. Brez njega verjetno Štajerska ne bi bila slovenska pokrajina. Občudujem pogum, s pomočjo katerega je postala naša domovina samostojna, ponosna in lepa.

Zelo sem vesel, da sem Slovenec. Svojega državljanstva in Slovenije ne bi zamenjal za nič na svetu.

Jakob Zorman, 6. b (mentorica: Maja Drolec)

»Pia Žagar,

8. a

(mentorica:

Irena

Zagožen).«

»Likovna kolonija za 7. razrede je potekala 15. novembra v Domžalah.«

LIKOVNA KOLONIJA ZA 7. RAZRED

Na likovni koloniji 7. razredov, ki je potekala 15. novembra v Domžalah, smo si učenci najprej ogledali likovno razstavo, nato pa še film. Po koncu filma smo risali v knjižico in naredili prelepe izdelke.

Po razstavi smo obiskali še kino in si ogledali animirani film Fantomski deček. Govori o bolnem dečku, ki v duhu pomaga policistu rešiti ugrabljeno dekle in mesto pred nevarnim hackerjem. Film je fantazijski, ker fantek umre in ponovno oživi.

Po koncu filma smo izdelovali še »flip book«, to je tehnika risanja, pri kateri se sličice premikajo.

Lan Kenda Hribar, 7. a

Ogledali smo si tudi dela, ki so bila na ogled na razstavi v drugem nadstropju muzeja. V spodnjem nadstropju je bila tematika drugačna, predstavljeni so bili leseni pleteni izdelki.

TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK

Ah, kako imamo radi te banane, pomaranče pa limone in lubenice ... Pa se Slovenci sploh zavedamo, kako dolgo pot morajo prepotovati te dobrote, ki so že naš vsakdanjik, da o škropilih sploh ne govorimo? Zato da bi bilo na našem tržišču vse več lokalnih pridelkov, od leta 2011 obeležujemo projekt Tradicionalni slovenski zajtrk, med katerim učenci po vseh šolah in vrtcih jemo med, maslo, kruh in mleko.

Na naši šoli že kar nekaj časa Tradicionalni slovenski zajtrk popestrimo s šolskim radiem, ki so ga letos vodile naše učenke iz 8. razreda, na koncu pa je cela šola poplesala v ritmu pesmi Čebelica Maja.

Nemanja Kosić, 7. a

SLAVNOSTNI TEDEN OB 30-LETNICI OSNOVNE ŠOLE MARIJE VERE

PONEDELJEK, 21. 11. 2016: Podelitev priznanj in otvoritev razstave Mednarodnega likovnega natečaja »Na odru« (Dom kulture Kamnik, 11.00),

TOREK, 22. 11. 2016: Slavnostna prireditev ob 30. obletnici Osnovne šole Marije Vere (Dom kulture Kamnik, 18.00),

SREDA, 23. 11. 2016: Srečanje osnovnošolskih raziskovalcev ob 30-letnici Osnovne šole Marije Vere (Grad Zaprice, 17.00),

ČETRTEK, 24. 11. 2016: VERINA ČAJANKA z naslovom »Pomagaj mi, da bom postal dober bralec« (Šolska knjižnica OŠ Marije Vere, 17.30),

PETEK, 25. 11. 2016: Ponovitev slavnostne prireditve ob 30. obletnici Osnovne šole Marije Vere (Dom kulture Kamnik, 18.00).

30 LET OSNOVNE ŠOLE MARIJE VERE

Že leta 1955 sta v okviru podružnične šole OŠ Frana Albrehta delovala 1. in 2. razred. Zaradi nastajanje novih blokov in posledičnega priseljevanja ljudi pa so leta 1969 dobili prostor, da je šola imela 4 razrede.

Osnovna šola Marije Vere je postala samostojna šola 16. julija 1986. Takrat se je imenovala Osnovna šola Duplica, a se je 21. marca 1989 preimenovala, da je dobila današnje ime. To je pomenilo, da se učencem po končanem četrtem razredu ni bilo več potrebno voziti v Kamnik, ampak so lahko tukaj izdelali vseh 8 razredov. 29. novembra istega leta je šolo obiskovalo 759 učencev.

V vseh teh letih je pouk v celi kamniški občini le še tu potekal v dveh izmenah. Razlog je bila prostorska stiska. V letih 1999 in 2000 so se začele priprave za prizidek šole.

7. septembra 2001 je bil položen temeljni kamen za prizidek. Naslednje leto so se učenci že lahko vselili v nove učilnice, učitelji pa so dobili pripadajoče kabinete. S tem so se začele priprave na uvedbo devetletke.

Leta 2002 so podrli stari del šole, ki so ga nadomestile 4 nove učilnice, računalniška učilnica in upravni prostori.

S poukom devetletke so na šoli začeli v šolskem letu 2003/2004 in tako postopoma vključili vse učence.

Nina Grebenc, 9. b

SKRIVNOSTNA DAMA, PO KATERI SE IMENUJE ŠOLA

Marija Vera se je rodila leta 1881 v Kamniku. Njeno pravo rojstno ime je Frančiška Epich. Dve leti je na Dunaju študirala

igralstvo. Nastopala je na velikih odrih v krajih, kot so Zurich, Berlin, Beograd, Novi Sad in ljubljanska Drama. Marija Vera ni nikoli igrala v komediji. Ni bila igralka, ki bi izvajala smeh, pač pa občudovanje in strah. Njene stvaritve so bile izpoved velike človečnosti in srčne kulture. Prejela je dve Prešernovi nagradi. Umrla pa je leta 1954 v Ljubljani.

Mark Gajšek, 7. b

PODELITEV PRIZNANJ IN OTVORITEV RAZSTAVE MEDNARODNEGA LIKOVNEGA NATEČAJA »NA ODRU«

*»Na natečaju
so poleg
slovenskih
ustvarjalcev
sodelovali
tudi mladi
likovniki iz
Španije, Švice,
Nemčije in
Makedonije.«*

V ponedeljek, 21. 11. 2016, sta v Domu kulture Kamnik potekali otvoritev razstave in podelitev priznanj mladim nagrajencem, ki so sodelovali na Mednarodnem likovnem natečaju »Na odru«, ki ga je razpisala naša osnovna šola. Na natečaju so poleg slovenskih ustvarjalcev sodelovali tudi mladi likovniki iz Španije, Švice, Nemčije in Makedonije.

V vsaki triadi so bile podeljena po 4 zlata priznanja ter nekaj posebnih priznanj za razstavo. Le-ta je podelila ravnateljica Violeta Vodlan. Vsem nagrajencem je skupaj z mentoricama natečaja Ireno Zagožen in Emo Zupet prisrčno čestitala. Dva nagrajenca sta bila tudi iz naše šole. Zala Korač iz 2. a je prejela zlato priznanje, Žan Božeglav iz 2. c pa priznanje za razstavo. Obema je bila mentorica Manca Griljc. Posebno priznanje za razstavo je dobil Anže Plavec iz OŠ Franca Rozmana Staneta. Njegovo delo »Marija Vera« krasi podobo vabil, priznanj, zbornika ... ob 30-letnici šole.

Prireditve sta povezovala Daša Horvat in Urh Prosen iz 8. b, na kitaro je zaigral Toni Lah, na citre pa Pina Lenart Vengust iz 7. a. Na koncu pa so bili vsi gostje vabljeni na manjšo pogostitev.

Žan Razboršek, 7. b

Zala Korać, 2. a

(mentorica:

Manca Griljc);

zlato priznanje

Žan Božeglav, 2. c

(mentorica:

Manca Griljc);

priznanje za

razstavo

PROSLAVA OB 30. OBLETNICI OŠ MARIJE VERE

Ravnateljica:

»Zgodovino naše šole je ustvarjalo mnogo zelo dobrih učiteljev in učencev. Prav vsak izmed njih je pomemben kot kamenček v mozaiku.«

Naša šola je praznovala 30-letnico samostojnega delovanja in to ravno na dan, na katerega se je pred 144 leti rodila Marija Vera (22. 11.), ki je bila prva akademsko izobražena igralka v Sloveniji. In po njej se imenuje tudi naša šola – Osnovna šola Marije Vere.

Prisrčne prireditve, ki je potekala v nabito polni dvorani Doma kulture Kamnik, so se udeležili tudi poslanec državnega zbora Republike Slovenije mag. Matej Tonin, vodja Oddelka za družbene dejavnosti Tina Trček in župan Marjan Šarec, ki je poleg ravnateljice Violete Vodlan povedal nekaj besed. Njegov govor je bil nekoliko bolj čustven, saj je tudi sam osem let obiskoval te šolske klopi, ravnateljica pa je povedala: **»Zgodovino naše šole je ustvarjalo mnogo**

zelo dobrih učiteljev in učencev. Prav vsak izmed njih je pomemben kot kamenček v mozaiku naše šole. Tako so mnogi učenci na šoli doživeli prve uspehe, kakšno razočaranje

in predvsem veliko upanja za življenje, ki jih čaka. V vsem tem času se je doktrina pedagoškega dela zelo spremenila, vendar je šola še vedno ustanova, ki povezuje učitelje, učence in starše, ki skupaj tvorijo celoto. Tako smo zdaj, po tridesetih letih, tukaj. Naši učenci imajo šolo, kakršno si zaslužijo – lepo in sodobno opremljeno. Hkrati pa polno skrivnostne preteklosti svojih predhodnikov, ki so v šolskih prostorih postali del njene večnosti in pustili našim današnjim učencem sledi otroške ustvarjalnosti in učenosti. Uspehi naših učencev so plod skupnega dela, združevanja moči in medsebojnega zaupanja.«

Na odru so si gledalci lahko pod vodstvom mentoric Mojce Fuchs Lukežič, Vanje Hočevnar, Alenke Markus, Marjetke Usar in Mojce Volkar Trobevšek gledali žanrsko različne točke, ki jih znotraj svojih interesnih dejavnosti ponuja šola. Najprej so se učenci predstavili z mjuziklom MartinKrpan.com, ki je že lani požel veliko uspeha, sledile so točke Otroške folklorne skupine Verine zvezdice (najprej mlajše, potem pa še starejše skupine) ter Otroškega pevskega zbora Verine zvezdice. Vmes se je po odru sprehodila sama Marija Vera, na projekciji smo lahko spremljali hitre prste klekljarike Patricije Drolec, ki že vrsto let kleklja v okviru interesne dejavnosti pod mentorstvom Sabine Arbi, ogledali pa smo si tudi predstavitveni posnetek naše šole, ki je nekatere nekda-

nje učence

tako navdušil, da bi z veseljem še enkrat obiskovali našo šolo. Na koncu pa smo prav vsi nastopajoči zapeli pesem Cveki letijo, s katero smo tudi zaključili proslavo.

Po proslavi smo bili vsi deležni pogostitve, kjer ni manjkalo ničesar, posebej pa ne dobre volje in kakšen kozarček šampanjca. Na prireditev so prišli

tudi novinarji RTV Slovenije, ki so nekatere nastopajoče celo poprosili za kratek intervju.

Tako se je ta nepozabna prireditev končala in vsi nastopajoči smo bili deležni pohval, ki se še naslednji dan niso končale.

»Prišli so tudi novinarji RTV Slovenije in nekatere nastopajoče celo poprosili za kratek intervju.«

Ker je bilo zanimanje za ogled naše predstave tako veliko, smo jo ponovili konec tedna; v petek, 25. novembra.

Nemanja Kosić, 7. a

SREČANJE OSNOVNOŠOLSKIH RAZISKOVALCEV OB 30-LETNICI OŠ MARIJE

V sredo, 23. 11. 2016, smo se na gradu Zaprice zbrali raziskovalci, katerih mentorica je oz. je bila mag. Polona Mežnar. Med letoma 2001 in 2015 je nastalo 30 raziskovalnih in 9 turističnih nalog. Več kot polovica je bilo nagrajenih. Srečanja so se udeležile tudi predstavnica Turističnega informacijskega centra Kamnik, ravnateljica Violeta Vodlan, pomočnica ravnateljice Jožica Senica Zabret in gospa Zora Torkar, predstavnica MMK Kamnik. Najprej smo se vsi zbrali v dvorani in prisluhnili učiteljici Mežnar. Nekaj besed so o svojih nalogah povedali tudi njihovi avtorji. Zanimivo je, da so bile za nekatere te raziskovalne naloge odskočna deska za nadaljnje raziskovanje. Seveda ni manjkalo tudi anekdot.

Potem pa je sledila še pogostitev z golažem. Pred leti se je namreč v okviru ene izmed turističnih nalog pripravil tudi golaž, ki so ga takrat učenci poimenovali medvedji golaž (čeprav ni v njem niti pikice medveda).

To srečanje je bilo enkratno doživetje. Super je bilo videti naše predhodnike. V letošnjem letu pa spet nastaja kar 5 raziskovalnih in ena turistična naloga.

Nina Grebenc, 9. b

Lana Vuga: ŠOLA

Majhna punčka zvedavih oči
se s torbo na rami od staršev poslovi.

Na prvi dan šole ni še nič v skrbeh,
jo čaka še veliko izzivov v šolskih klopeh.

Zdaj šesti razred obiskujem,
si rada pesmi izmišljam.
A ni slovenščina edina mična,
tudi angleščina je kraljična.

Pa likovna, športna, biologija,
je carska še geografija!
In matematika, ki nas uči,
kako življenje izračunati.

Že res, da šola je učenje,
včasih zoprno razpoloženje,
a ko pomislim: kar tako
bi brez nje dolgčas nam bilo.

Stavba znanja me je naučila,
da obupat` ni idila,
je treba biti vztrajen,
trdega dela vajen.

Na šolo ne glejmo s sovražnimi očmi,
saj nam bo odprla dobre poti.
Imejmo nasmeh na obrazu,
sledimo znanja smerokazu.

Lana Vuga, 6. a

(mentorica: Vanja Hočevar)

ŠPORTNI NOVINAR NA OBISKU

Miha Mišič je novinar za košarko, bil je na 4 evropskih in 2 svetovnih prvenstvih v košarki za moške, na 2 olimpijskih igrah (v Peking in Londonu), je stalni sokomentator na kolesarski dirki po Franciji, eden od številnih novinarjev, ki pokrivajo smučarske skoke (letos je bil v Almatyju, ko je Peter Prevc osvojil veliki kristalni globus), je voditelj oddaj in studiev in še bi lahko naštevali.

Čeprav ima zelo malo prostega časa, ga je v sredo, 30. novembra, nekaj namenil nam, šolskim novinarjem, in nas obiskal v šolski knjižnici. Z nami je preživel 3 šolske ure. Bilo je super. Nekaj naših vtisov pa si lahko preberete spodaj.

V okviru izbirnega predmeta šolsko novinarstvo sem si najbolj zapomnil, ko nas je obiskal športni novinar in komentator Miha Mišič. Pri tem obisku sem se naučil kar nekaj novega o poklicu novinar. Izvedel sem, da je to v bistvo zelo zahteven poklic, ampak hkrati tudi zelo zanimiv. Mogoče bom nekega dne tudi sam novinar.

Mark Gajšek, 7. b

»Izvedel sem, da je poklic športnega novinarja zelo zahteven poklic, ampak hkrati tudi zelo zanimiv.«

Biti šolski novinar je zelo zanimivo. Vsekakor sem se o tem poklicu veliko naučil. Pisanje člankov mi je v veselje. Predvsem zanimiv je bil obisk športnega novinarja Miha Mišiča. Iz prve roke nam je povedal, kako je biti novinar. Dobil sem veliko novih vtisov. Bilo je zelo zanimivo.

Žan Razboršek, 7. b

Pri intervjujih moraš biti ves čas pozoren. Lahko imaš kakšna vprašanja vnaprej napisana, vendar je dobro, da slediš odgovorom intervjuvanca in mu sproti postavljaš podvprašanja, da je prispevek bolj zanimiv.

Kristina Koncilja in Jerca Pirš Škoberne, 8. a

Obiskal nas je športni komentator Miha Mišič. Povedal nam je vse o svojem delu, kako nikoli nima časa, da se udeleži drugih dogodkov, ker mora paziti, da mu kakšna novica ne uide. Pokazal nam je nekaj športnih revij, ki so mu v pomoč. Igrali smo se tudi igro vlog, v kateri nas je postavil v različne položaje, ki smo jih morali odigrati kot novinarji. Meni je bilo najljubše, ko nam je pokazal vse spominke, ki jih je dobil na tekmah.

Žan Moris Bregar, 7. b

Na obisk je prišel športni novinar in komentator Miha Mišič. Med predstavitvijo poklica je omenil, da mora biti novinar vedno na voljo, kar pomeni da ne more vnaprej načrtovati nič, saj nikoli ne ve, kdaj ga bodo poklicali v službo. Zanimiv podatek je bil, koliko denarja porabi televizija, da lahko gledalci spremljajo nek šport, saj so številke zelo visoke. V tem poklicu je poleg vsega tudi zelo malo prostih dni, ker en novinar pokriva več športov, saj so nekateri športi poletni, drugi pa zimski. Dobro je, če govori vsaj tri tuje jezike. Priporočljivo je poleg angleščine znati še nemško in rusko, saj veliko zimskih športnikov bolje govori nemško kot angleško.

Ko je treba kakšne tekme komentirati s prizorišča dogodka, zna biti vse skupaj zelo naporno. Npr. novinar leti v Rusijo, kjer je 5 ur časovnega zamika in je posledično buden dva dneva.

Izvedeli smo tudi, da govorice glede tega, da se novinarji RTV in POP TV ne marajo med seboj neresnične. Če nekomu z RTV-ja preneha delati kamera, mu bo nekdo s POP TV-ja pomagal s svojim posnetkom. V glavnem se mi zdi poklic novinarja zelo zanimiv in mislim, da je kljub temu, da je zelo naporen, to poklic, ki ga želim opravljati.

Nina Grebenc, 9. b

»Zelo zanimiva je bila igra vlog, ko smo se preizkusili v vlogi novinarja in intervjuvanca. Bilo je zelo zabavno.«

»Na odru se je
zvrstilo kar
nekaj
glasbenih
skupin, po
prireditvi pa
je potekal
bazar.«

DOBRODELNI BOŽIČNO-NOVOLETNI KONCERT SIJ ZIMSKEGA VEČERA NA OŠ MARIJE VERE

Leto 2016 se bo marsikomu vtisnilo v srce, nekaterim po dobrih, nekaterim pa po slabih stvareh, a ena od dobrih stvari bo zagotovo dobrodelni božično-novoletni koncert MePZ Cantemus in Klope Mali grad, ki je v sredo zvečer, 7. 12. 2016, potekal v športni dvorani Osnovne šole Marije Vere.

Nato sta voditelja Živa Javornik in Nace Balantič na oder povabila ravnateljico gospo Violeto Vodlan, ki je lepo pozdravila vse navzoče in jim namenila nekaj lepih predprazničnih besed.

V nadaljevanju smo lahko pod vodstvom zborovodkinje Alenke Podpečan slišali pevski zbor Cantemus, ki ima na Kamniškem že dolgo tradicijo, saj deluje že 35 let. Za njimi so nastopili učenci, ki plešejo v Starejši folklorni skupini Verine zvezdice, in tako s plesom in igro popestrili celoten večer.

Koncert so odprli člani šolske skupine Snowman, ki so nam zapeli in zaigrali priredbo božične pesmi Jingle bells. Svoj glasbeni talent so tako pokazali učenci 7. a Pia Fabijan, Lan Kenda Hribar in Toni Lah ter učitelja Andrej Kočar in Gašper Kopitar.

Po prireditvi je v šolski jedilnici potekal praznični bazar, ki ga je organiziral šolski sklad. Njegov glavni namen je bil zbrati čim več denarja, ki bi ga šola namenila predvsem za razvoj računalniške tehnike, saj bi tako Osnovno šolo Marije Vere ustvarili še bolj prijazno učencem in bi bili v koraku s časom.

Za njimi je nastopila še Klapa Mali grad, ki nastopa širom po Sloveniji, pa tudi na Hrvaškem in celo v Londonu. Prijeten večer se je zaključil še s skupno točko vseh nastopajočih in otroškega pevskega zbora naše šole. Vsi skupaj so zapeli štajersko ljudsko pesem Cveki letijo.

Nemanja Kosić, 7. a

*»Vsi nastopajoči so
zapeli štajersko
ljudsko pesem
Cveki letijo.«*

Pesem morja

*»Kot vsak
večer je tudi
tokrat
razmišljala le
o tem, kako
neskončno si
želi imeti lepo
ogledalo, v
katerem bi
lahko vsak
trenutek
občudovala
svojo prelepo
podobo.«*

Nekoč je živela deklica z čudovitimi dolgimi, rdečimi lasmi. Na videz je bila zelo prijazna in ljubezniva, a v resnici je bila samovšečna in ošabna. Vsi mladeniči v soseski so jo poslušali, kako je pela in jo občudovali pod njenim oknom ter ji nosili rože, a ona se ni zmenila za nobenega ob njih. Najraje pa je ob večernih urah prihajala na plažo, sedla na skalo, prepevala in si česala lase. Družbo ji je delalo samo morje, ki je nežno bučalo, luna pa se je nad gladino počasi dvigala. Kot vsak večer je tudi tokrat razmišljala le o tem, kako neskončno si želi imeti lepo ogledalo, v katerem bi lahko vsak trenutek občudovala svojo prelepo podobo.

Nekega večera je spet, kot po navadi, prišla na obalo in takrat morje ni bilo mirno, ampak razburkano in umazano, nad gladino pa ni bilo svetle lune, ampak velik, teman oblak. A to je na začetku ni zmotilo, še naprej si je česala svoje prelepe rdeče kodre in pela. Kmalu pa je začelo pihati kot še ni nikoli. Malo se je prestrašila, voda se je dvigovala in iz nje je vstal postaven in prekrasen mladenič. Dekle se je v trenutku zaljubilo v mladeniča, a ko je zagledala, kaj drži v roki, je to misel nemudoma opustila. Bilo je čudovito zlato ogledalo, v katerem je odsevala njena prekrasna podoba. Mladenič jo je ogoril: »Če želiš to ogledalo v moji roki, moraš najprej opraviti pomembno preizkušnjo.« Deklica je rekla, da bo storila kar koli, da le dobi prelepo ogledalo. Mladeniča je njena samovšečnost osupnila, zato se je odločil, da bo njena preizkušnja takšna, da bo morala nekemu nameniti svojo iskreno naklonjenost in pomoč. Do takrat pa se bodo njeni prelepi kodri spremenili v posušeno morskovo travo, njen prelepi obraz pa se bo spremenil v obraz grde stare kmetice.

Bila je zgrožena, ko je v prelepem ogledalu ugledala svojo novo podobo, vedela pa je, da svojo lepoto lahko spet pridobi le z uspešno opravljenim preizkusom. Morala se je tudi preseliti k mladeniču na njegovo posest. Sprva se je še naprej obnašala kot prava prevzetna princesa, a kmalu je spoznala, da bo od sedaj naprej živela kot kmetica in s tem se je kmalu sprijaznila.

Pomagala je mnogim ljudem in živalim in iz trenutka v trenutek je postajala ne samo prijaznejša, temveč tudi vse lepša in lepša. In tako se je nekega dne spet spremenila v lepo dekle, a tokrat ne samo na zunaj, ampak tudi od znotraj. Lepemu mladeniču je postajala bolj in bolj všeč do dneva, ko se je vanjo tudi zares zaljubil in jo prosil za roko.

Kmalu sta se poročila in od takrat dalje na skali ob morju ni več prepevala sama, temveč v dvoje. Na zlato ogledalo pa sta tako deklica kot njen mož že dolgo nazaj pozabila. Živela sta srečno ...

Zala Humar, 6. a

(mentorica: Vanja Hočevnar)

*»Iz trenutka v
trenutek je
postajala ne
samo
prijaznejše,
temveč tudi vse
lepša in lepša.«*

Ilustracija: Tina Perko

9. december
2016

BIATLON: POKLJUKA 2016

Učenke 8. in 9. razreda, ki smo zelo aktivne pri športni vzgoji, smo se udeležile tekme Svetovnega pokala v biatlonu na Pokljuki.

Tekma je trajala slabo uro, po njej pa smo odšle v šotor, kjer je potekalo še tekmovanje za najboljši transparent. Pred izborom je igral Ansambel Saša Avsenika, me pa smo pele in plesale. Na izboru smo osvojile drugo nagrado! Zelo smo bile vesele. Za nagrado smo dobile črne rutke s simbolom Zavarovalnice Triglav.

Po vsem tem smo se utrujeni odpeljali domov. Imele smo se res odlično.

Pred šolo smo se zbrale okoli 9.00 ure. Razdelile smo si malico in odšle na avtobus. Na poti se nam je pridružila tudi osnovna šola Preddvor. Z njimi smo se spoprijateljile. Ko smo prišli na prizorišče, so nam razdelili sendviče in sokove. Nekatere smo bile kar lačne, zato smo pojedle sendviče kar takoj. Nato smo odšle na tribune in začele navijati.

Klara Bojec, 8. b

ŠPORTNI DAN OD A DO Ž;

7. razred

Medtem ko so osmošolci plezali po plezalni steni in kegljali, devetošolci pa so bili dejavni v fitnesu, smo se sedmošolci v ponedeljek, 19. 12. 2016, odpravili v Atlantis.

Najprej je bilo preverjanje znanja plavanja. Potem smo se razdelili v skupine in se izmenjavali na postajah: 1. postaja vaterpolo, 2. postaja odbojka, 3. postaja vožnja po toboganih in še zadnja, 4. postaja, turška savna, džakuzi in košarka v vodi.

Potem smo se odšli preobleč. Ko smo se preoblekli, smo se z avtobusom odpravili domov. Po koncu športnega dneva smo bili vsi zelo zadovoljni. V savni ni nihče od nas zdržal več kot petnajst minut. Najbolj smo bili navdušeni nad zadnjo 4. postajo.

Mark Gajšek, 7. b

**Patricija
Drolec, 9. a
(mentorica:
Irena
Zagožen)**

Možiček

*»Možaka je ta
zgodba in to,
kar je videl, zelo
potreslo.
Odločil se je, da
bo na severnem
tečaju nekaj
postoril glede
tega, da otroci
tu ne bodo več
tako žalostni.«*

Pred davnimi časi je na severnem tečaju živel možak z belo brado, velikim trebuhom in rdečo kapo ter rdečo obleko. Ta možak je bil cele dneve doma in jedel piškote, pil mleko ali čaj in opazoval svoje prijatelje palčke pri igri. Nič drugega ni počel. Seveda se ti vse življenje ne ljubi samo poležavati in tudi možaku se ni, zato se je odločil, da bo odšel po svetu.

Imel je čarobne sani, ki so jih vodili jelenčki. Tako se je prevažal. Vendar je bil doma in sani ni nikoli uporabljal. A tokrat se je odločil, da jih bo vseeno uporabil. Sedel je vanje in ukazal jelenčkom, naj ga ponesejo po svetu. Vozili so ga vse okrog sveta, saj so bile sani zelo hitre. Možak si je kmalu želel postanka, zato se je ustavil v neki vasi. A ta vas ni izgledala prav nič veselo. Nikogar ni bilo na ulicah, le ena ženica, pa še ta se je držala zelo kislo.

Možak je pogledal v eno izmed hiš, da bi videl, kako kaj tukaj živijo. Videl je palčka ... in še enega. Ko je pogledal поблиže, je videl, da to niso palčki, temveč otroci. Izgledajo kot palčki, a manjkajo jim špičasta ušesa, pisane oblekice in špičaste kapice. Zato je možak vedel, da to niso oni. Videl je, da otrok ni vesel. In tudi drugi ni bil nič boljši od prvega. Oba sta bila zelo žalostna. Možak je kmalu izvedel, da je to zaradi potresa, ki se je pred kratkim zgodil v tej vasi. Veliko otrok je izgubilo starše in ogromno domov je bilo porušenih.

Kot je kazalo, ta dva otroka nista bila nič na boljšem kot vsi drugi, saj sta bila zelo, zelo žalostna. Prvi ni imel mame in hiše, drugi pa ni imel brata, očeta, mame in babice. Zato sta bila zelo žalostna.

Možaka je ta zgodba in to, kar je videl, zelo pretreslo. Odločil se je, da bo na severnem tečaju nekaj postoril glede tega, da otroci tu ne bodo več tako žalostni. Do božica so bili še trije meseci. Toda možak takrat še ni vedel, da bo to dan božiča. Hitro se je nečesa domislil. Poklical je palčke in ti so poklicali še svoje prijatelje iz gozda, voda, z gorovij ... skratka s celega sveta. Palčki so skupaj poprijeli in izdelali veliko igrač. Zakaj veliko, zakaj ne le za to vas? Zato, ker je bil možak pravičen in se mu ni zdelo pošteno, da bi igrače dobili le ti otroci. In ker je imel tudi veliko palčkov, se je odločil, da bo obdaroval prav vse

otroke sveta.

Tri mesece so palčki garali, ampak pri tem so se zabavali. Končno se jim je nekaj dogajalo. Gozdni palčki so prinesli les in gozdne plodove, gorski palčki so priskrbeli kamenčke, vodni palčki so prinesli vodo, da niso bili žejni in tako so delali in delali.

»Zdaj Božiček hodi vsako leto in če ste bili pridni, bo tudi vam kaj prinesel.«

Čez tri mesece, na božič, se je možak s sanmi odpravil po svetu. Iskal je skrivni vhod v hiše in odkril dimnike. Skoznje je nato spuščal darila ter hodil po hišah, z njim pa so hodili tudi palčki. Otroci so takrat spali, zato jim je brez skrbi lahko vozil darila in ga niso opazili. Če bi ga opazili, naslednje jutro ne bi bili prijetno presenečeni, česar si je možak zelo želel.

Ampak en otrok tisto noč ni mogel spati. Odšel je v dnevno sobo ob kamin spit kozarec vode in ravno takrat je prišel možak. Skočil je skozi dimnik in ves prašen prišel v sobo z darilom pod roko. Fant se je grozno prestrašil. Gledal je z odprtimi očmi in nekaj časa ni rekel nič, nato pa v paniki zakričal: »Mama, očka, božiček!« Hotel je reči možiček, a ker je bil tako prestrašen, je vzkliknil božiček. Možaku, ki je bil do takrat brez izrazitega imena, je bilo to zelo všeč. Zahvalil se je fantu in mu podaril dodatno darilo: posebne možičkove (no, zdaj Božičkove) piškote in nato odletel stran.

Fant je bil zelo presenečen, ampak hkrati je bil zelo zadovoljen. Seveda je bil navdušen in je novico povedal prijatelju, ta je povedal drugemu prijatelju in tako je ves svet izvedel, kdo je zdaj Božiček in kaj počne.

Božička to seveda ni motilo, če ga le otroci niso videli in so bili naslednji dan prijetno presenečeni nad darilom. Zdaj Božiček hodi vsako leto in če ste bili pridni, bo tudi vam kaj prinesel.

Lana Vuga, 6. a

Ilustracija: Mark Vuga, 3. b

LE KAJ MI BO PRINESEL BOŽIČEK?

Drugošolci o svojih božičnih željah

Ker božič že trka na vrata, sem povprašal nekaj drugošolcev (2. c) o njihovih božičnih željah in pričakovanjih. Njihovi odgovori so bili zelo zanimivi.

Žan Moris Bregar, 7. b

»Nekaj učencev iz 2. c razreda mi je zaupalo, kaj si želi za božič.«

Lionela Messija

(Maksim Zdravković Gligorovski)

Za božič si želim spoznati

Christiana Ronalda

(Natalija Rebronja)

Neila Armstronga: prvega človeka, ki je stopil na Luno

(Zoja Bregar)

Božička

(Ela Matoh)

zajčka (Ela Matoh)

komplet Divja brata Kratt

(Nace Kališnik)

Za božič si želim

muco

(Natalija Rebronja)

konja za jahanje

(Zoja Bregar)

PROSLAVA OB DNEVU SAMOSTOJNOSTI IN ENOTNOSTI Z VROČO ŽUPO

Zadnji šolski dan v letošnjem koledarskem letu je potekal zelo sproščeno.

V telovadnici nas je tradicionalno nagovorila gospa ravnateljica Violeta Vodlan. Povedala je, da smo Slovenci na današnji dan leta 1990 glasovali za samostojno državo in bili pri tem zelo enotni. V spomin na objavo uradnih rezultatov 26. 12. 1990 pa na ta dan praznujemo dan samostojnosti in enotnosti. Zaželela nam je še vesele praznike ter nas

pozvala, naj si vzamemo čas za ljudi, saj tega v današnjem času primanjkuje.

Z izvirnim glasbenim načinom pripovedovanja pravljic pa sta nas v pravljичni čas prihajajočih praznikov vpeljala Rok in Goran iz Vroče župe. Vsaka od štirih pravljic je imela svoj poduk, ki smo si ga zaradi plastičnega načina pripovedi lažje zapomnili.

Sledila je predstava še za učence razredne stopnje, ki so nadvse uživali in sodelovali v drugih pravljicah. Na koncu jih je obiskal še dedek Mraz.

Želimo vam, da vaša srca kljub zimskim temperaturam ostanejo topla. Naj vas prijetni božični občutki in pričakovanje novega spremljajo tudi v prihajajočem letu.

Učiteljica Helena Brezar

»Ob besedi
domovina
pomislim na
varnost, dom
in družino.«

KAJ JE DOMOVINA?

Srce pogreša dom

Se kdaj vprašate, kaj je domovina?

Ob besedi domovina pomislim na varnost, dom in družino. To je kraj, kjer sem srečen in kamor se rad vrnem še po tako razburljivi dogodivščini. Moja domovina je Slovenija. Dežela, polna lepih koticov. Imamo morje, hribe, otok ...

Eden izmed teh koticov je tudi vasica Šmarca. Kraj, kjer s svojo družino živim in preživljam svoje otroštvo. Na oknih cvetijo rože, na polju pridni kmetje sejejo in žanjejo, iz tovarne prihajajo pridni delavci, kovaštvo Grašič poznajo po vsej Sloveniji, mnogi obrtniki z enim najbogatejših Slovencev poskrbijo, da so Šmarčani zaposleni in svojim družinam nudijo kruh, cerkvi- ca po sv. Mavriciju pa poimenuje kraj v Šmarco, a tega je že več kot 650 let.

Vendar Slovenija, katere državljan sem, včasih ni bila takšna, kakor je danes. Zato večkrat slišim od starejših, da »smo dali Slovenci veliko čez«. Na spomin na dogodke iz preteklosti imamo praznike. Dan samostojnosti, dan reformacije, dan Rudolfa Maistra, Marije Vere in še mnogo drugih. Slovenci smo prijazen narod, ki skrbi za svojo državo, kakor mati za svojega otroka. Ponosni smo, ko zmagujejo naši športniki in zaslišimo himno Zdravljico.

Klara Loboda,
8. a
(mentorica: I.
Zagožen)

Naša naloga je, da domovino ohranjamo v vsej njeni veličini in vedno, ko gremo v tujino, v druge dežele, se radi vrnemo v svojo domovino, saj tu bije naše srce. Slovenija je lepa zelena dežela. V njej ne najdeš samo rož in dreves, v njej najdeš ljubezen, ki dozori že samo, če jo pogledaš. In ko si zdoma, ti je vedno žal, da nisi ostal doma, saj imaš le doma vse, kar si želiš. Vsako srce pogreša dom.

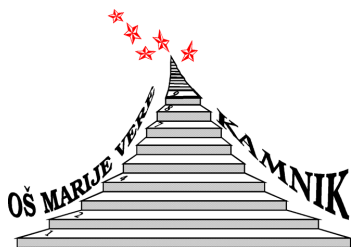
Nejc Jerman, 6. b

(mentorica: Maja Drolec)

»Naša naloga je, da domovino ohranjamo v vsej njeni veličini in vedno, ko gremo v tujino, v tuje dežele, se radi vrnemo v svojo domovino, saj tu bije naše srce.«

Lara Klepac Bajec, 6. c (mentorica: Irena Zagožen)

Osnovna šola Marije Vere

Osnovna šola Marije
Vere

Ljubljanska 16 a
1241 Kamnik

**Šolsko glasilo Novice z Duplice
izhaja pod okriljem Šolskega
kulturno-umetniškega društva
(ŠKUD) Verine zvezdice.**

Urednica šolskega glasila Novice z Duplice: **Vanja Hočevar**

Sourednica: **Mojca Fuchs Lukežič**

Mentorici šolskih novinarjev: **Vanja Hočevar, Mojca F. Lukežič**

Oblikovanje: **Vanja Hočevar**

Naslovna slika: **Anže Plavec, OŠ Franca Rozmana Staneta**
(mentorica: Damjana Stopar Štrovs)

Slika na zadnji strani: **Nejc Kuhar, 9. b (mentorica: I. Zagožen)**

Šolski novinarji:

Vita Pestotnik, 6. c

Lan Kenda Hribar, 7. a

Nemanja Kosić, 7. a

Mark Gajšek, 7. b

Žan Moris Bregar, 7. b

Žan Razdevšek, 7. b

Kristina Koncilja, 8. a

Jerca Pirš Škoberne, 8. a

Klara Bojec, 8. b

Natalija Močnik, 8. b

Nejc Grintal, 9. a

Nina Grebenc, 9. b

... in sodelavci.

